

ERDELYI

CLUJ,
1934 febr. 1.

BOMBA

II. ÉVF.
2. SZÁM

SZATIRIKUS HETI REVÜLAP

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Cluj, Str. Reg. Maria 12.

Fekete pillangók fogalán

megyek majd utolsó csókra. Az asszonyom: Halálvirág... írja csodás költeményében Ady és elment, most tizenöt éve. Oh, az utolsó csók, nagyon régen volt. Olyan szerényen, halkán, finoman, mint ahogy jött, úgy lopakodott ki Léda a nagy költő életéből. Zengett a násszussika a forró kertben s a cikkásó dörgő villám kiöltö az életből a „belehaszudott harmoniát”. A „népámulások szent városa: Páris”, a „Szajna partja”, bucsut intett a „magyar temető” felé, ahol most már békésen fekszik két nagy halott. Ady és Léda. És „csodavertén” komor nézéssel bámul egy világ, lehullott a legnagyobb magyar szerelem istennője, a „hajó”, már messze, messze eves Lédával. . . A „gyenge legény, szüzi legény” első komoly csókjától, Léda „szenttest-kelyhéig” hosszú volt az út. Mint amilyen hosszú volt ez a 15 esztendő. A Halálvirág nem várta meg az „első májusi hold égrejöttét”, mert sietett, rohant a hajón a költő felé... Ki hiszi, hogy „ott fenn” találkoznak? Ki tudja, hogy „Gog és Majog” fia az Őskaján most újból megtalálja Lédát s talán csodásabb, talán mámorosabb, talán igazibb dalok születnek, tőlünk, sok milliárd kilométer távolságra. Csak most érezzük, hogy mint emberek is milyen kicsik voltunk a „fütyös barna szörnyeteg” utasai mellett, akik égi magasságig tudtak kiemelkedni közülünk... Ady, aki feledni tudott s Léda, aki az utolsó üzenetre magára öltötte a „türelem rózsás bilincseit”, mert Bandi akarta. Így akarta.

„Fekete pillangók fogata visszatért üres batárral”. Most mind a ketten nyíltan beszélhetnek a Halállal.

Leszárt a legszebb, a legnemesebb, a legtüneményesebb regény utolsó fejezete.

Léda is elment.

S ha kezébe vesszed Ady verseit és olvasod azokat a csodás szimfóniákat, úgy érzed, hogy Léda újra él, mert „parfümje szálldos itt körös-körül...”

Mi maradt Adynak Lédából, oh, éljenek itt újból a szavai:

*„Egy szál virágot a pamlagon hagyott
Megölelem az ócska pamlagot...”*

Megölelem az ócska pamlagot.

Gerő Sándor.

Sulyosan inzultált dr. Gherman Traian cluji ügyvéd, a telek- könyvi nyomda ex- adminisztrátora egy nyomdász

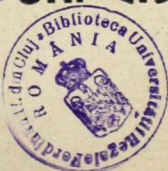
Cluj. Nem mindennapi pofozkodási eset játszódott le csütörtök délelőtt a törvényszék második emeleti folyosóján. A IV. szekción Barzilai István újságíró sajtóperét tárgyalták, amelyet dr. Gherman Traian cluji ügyvéd, a telekkönyvi nyomda „ex-adminisztrátora” indított az újságíró ellen „rágalmazás és valótlan hírek közléseért”.

A tárgyalás kezdete előtt Zoor Viktor nyomdász, a telekkönyvi nyomda volt művezetője az ügyvédhez ment akitől egy igazolványt kért, amit a munkatörvény is biztosít az ő részére.

Az ügyvéd „beszédes” válaszul inzultálta Zoor Viktor nyomdászt, aki fettelegesen inzultálás címén feljelentést tett a rendőrségen a harcias ügyvéd ellen. Majd látteleletet vétetett fel magáról.

A „tapintatos” botránynak — amelyet a napilapok részletebben közölnek — a bírói fórumuk előtt lesz a folytatása.

Az „Astra” női kalapmodelljei a legszebbek. Cluj, P. Unirii 17

Gerő Sándor meginterpellálja SPECTATORT AZ UJSÁGÍRÓKLUB ÜGYÉBEN

Elnök Ur!

Az Ujságíró klub ügyében szólok fel, ami ma érdekes társadalmi problémája lett ennek a városnak. Kiakarom emelni, hogy én első pillanatban is, a születés, helyesebben a „gründolás” idején már kellő óvatossággal viseltetem a klub iránt, amelynek erkölcsi oldalán az Ujságírószervezet cégtáblája lógott. Érthetetlen volt azonban már akkor is előttem, hogy ez az Ujságíró klub tulajdonképpen nem is az ujságírók klubja, hanem egyszerű, jól bevált üzleti vállalkozás, amin egyesek egészen jól keresnek.

Más városokban is van Ujságíró klub. Ady peceparti Párisában a legnépszerűbb lokál. Mert ott első pillanatban felismerték a helyzetet és rájöttek arra, hogy a kis város minden lakója, aki valakinek érzi magát, számít arra, hogy a klub tagja legyen. Tehát exkluzivitás bevezetésével el sem lehet képzelni az Ujságírók klubját. Ve gyük csak a tényleges helyzetet, induljunk ki a névből. Ujságíró... Méltóztasson nekem megmondani, Mélyen Tisztelt Elnök Ur, Ön Erdély legragyogóbb tollu publicistája, a komoly, bölcs, higgadt Spectator, csak a Farkas Mózeseknek írja briliáns vezércikkeit, a szegényebbeknek, a koldusabbaknak nem?... Az ön tolla Elnök, a józan ész parancsát rögzíti papírra s ez az írás mindenkinek szól. Mindenkinek, aki olvasni tud s aki megérti a betű fogalmát. Hát akkor kérdem: Mi ez a nagy válogatás a tagfelvételnél, miért jó ez, a másik miért alkalmatlan és végül miért van olyan sok (rengeteg) nem odavaló tagja a klubnak??

Ha olyan erős a szelektálás, ha annyira vigyáznak az exkluzivitásra, miért került be egy jópár jampec, akiket a ligeti sportegylet szállított a klub részére. Akiak azért kerültek be, mert a titkár urak beakarják bizonyítani, hogy ők megdolgoznak azért a havi 3000 lejért és szállítják a tagokat a végtelenségig, csak tartsa a klub kenyérben őket.

Ugy hiszem Elnök Ur, hogy a tagfelvétel vakvágányra futott. Nem az eredeti elgondolás szerint történik. Mert méltóztasson meghallgatni: az Ujságíró klubnak Ön az egyetlen vezetőségig tagja, aki ott erkölcsbíró lehet. Ön az egyedüli Elnök ur, akinek egész élete nyitott könyv a sokmillió ujságolvasó előtt, akinek multjában nincs egyetlen zavaros momentum. Aki, míg fiatal volt, csak a harcnak élt, annak az ideális, szeplőtelen tollharcnak, amit ma

is őszejel és beteg szervezettel, oly szívós kitartással s annyi dacos, büszke akarással folytat.

A többiek? Kérem. Tessék felelni. Minden tiszteletem Szász Endréé, az újságíróé, de lehet e erkölcsbíró az a férfiú, akinek csak nem olyan rég százezres kártyaadósságai voltak? Mondhat-e ítéletet embertársai magánélete felett az a bíró, aki egy rossz szenvedély rabja s aki a redakció asztalától a kártyaasztalhoz menekül?

Vagy Olajos Domokos? Mit tud róla a publikum? Hogy újságíró, hogy magyarpárti és akik közéről ismerik, azok azt mondják, hogy kiállhatatlan gögös, buta paraszt. Ő az, aki a mult után kutat, aki kifogást emelt egy szervezett újságíró felvétele ellen, mert az illető, mielőtt újságíró lett, fakereskedő volt? (Hát nincs elég aktív fakereskedő tagja a Klubnak?) Elnök Ur kérem, méltóztasson megkérdezni Olajos Domokost, hogy ő mi volt, mielőtt a konjunktura a magyarpárti hivataloshoz sodorta? Nem-e egyszerű kis finánc volt, akinek még a békevilágban sem volt csipetnyi tekintélye, akit akkor is úgy utált mindenki, mint ma a végrehajtót! Lehet egy Olajos erkölcsbíró? Mondja meg Elnök ur! Hiszen kollégialitásról jelen esetben szó sem lehet. Spectator, Dr. Krenner Miklós, nem lehet kollégája, egy abszolút műveletlen, tudás és tehetségnélküli Olajosnak, mégha egy szervezet köti Önöket össze! Feleljen Elnök Ur! Akarja, hogy vegyem sorra a többit? Gara Ernőt talán? Ő róla már eleget regéltem. Seress urat? Remélem, ő nem állítja magáról, hogy újságíró? Igen, Elnök ur, időzzünk itt egy percig. Mostanában sok szó esik arról, hogy ki újságíró és ki nem. Azt hiszem, ebben a kérdésben is az Elnök Ur szava a döntő. Megmagyarázom miért. Ön felül áll minden pártérdeken s Ön nem tagja annak a klikknek, amelyet mi az újságírók Klu-klux klan csoportjának nevezünk.

Csak azok újságírók, akik a szervezet tagjai, vagy azok is nevezhetik magukat újságíróknak, akik ugyan hosszú esztendőket óta újságot irnak, de nem tagjai a szervezetnek?

Nem veszi észre Elnök Ur, hogy a háttérben a fiatalság és az „öregek” csatája dúl? Hogy mindazok, akik ma a helyi sajtó redakcióiban ülnek, két kézzel kapaszkodnak pozícióikhoz és nem engednek egyetlen fiatalt előre jutni? Sem a pályáján, sem az életben. Nem engedik. Letiporják, elnyomják, kiközösítik, mert félnek ettől a nagyszerű áramlattól, amely elsöpri az üresfejűek hadát.

Elnök Ur, kénytelen-kelletlen, muszáj újból személyeskedjek. A Keleti Újságnál dolgozik Szász Endre öccse. Szolid, barátságos fiú. De irni nem tud. Fiatal, az ifjú gárdából, de tehetségtelen. Miért nem küldik más pályára, miért nem juthat be helyette más, aki tud s akinek cél az újságírás? Azért mert neki protekciója van.

Az Ön lapjánál dolgozik még most Kovács György. Szerettem ezt a fiút, mert nem szállt fejébe a dicsőség, hogy az Ellenzék munkatársa, ma is olyan szerény, mint kopláló korában volt. De Kovács Gyuri, mond meg te, érzed magadban az elhivatottságot

erre a pályára? A tehetségedre bízod a tudásodat. Egyik segíti a másikat. És mindkettőt segíti Szentimrey szerkesztő ur, aki rokonod és mecénásod. Től előre, utat csinál neked és nem veszi észre, hogy jelenleg használhatatlan vagy a riporter pályán. Ugyanakkor, amikor Rajnay Tibor ragyogó újságíróvá finomulhatha Szentimrey szerkesztő ur keze alatt, kénytelen fillérekért hetilapokban pletykát írni, mert nincs, aki vezesse a kezét.

Azt mondják, nincs utánpótlás. Nincs? Tessék körülnézni Erdélyben. Tessék elmenni a Brassói Lapokhoz és tessék tanulni tőlük. Hogy felkarolnak minden fiataalt, segítik, adminisztrálják, reklamirozzák, fésülik a munkáit s mint neves, kész újságírókat — adják át a köznek.

Elnök ur, a fiatal gárdából olyan redakciót állítanék össze, mondjuk az Ön vezetése alatt, hogy felvehetnénk a versenyt a pesti lapokkal.

De lehet erről egyáltalán szó?

Milyen szép volna egy lelkes, erős, tehetséges fiatal gárda élni, a bölcs, a tudós nagy vezér.

Ugye Elnök ur ez csak álom?

Mint hogy álom minden, amit a fiatalok elérni akarnak.

A fiatal álhirlapírók.

Essünk csak tuUraajta. Igen, álhirlapírók, mind a Hiszen ha hír lapíróknak nyilvánítanak őket, hol lennének holnap az öregek?

Nyugdíjban Elnör Ur, nyugdíjban. (Ez nem személyeskedés!)

Most már megtetszett érteni ugye? Az Újságíró szervezet nem mer a „tótnak“ szállást adni, mert fél, hogy kiveri a házából...

Mert leszámítva egy néhány elismert újságíró, talán az egész világon nincs annyi tehetségtelen és hasznavehetetlen hivatalnok-újságíró, mint az itteni szervezetben. Sorolják neveket? Minek? Ön nem is ismeri őket!

Vegye elő egyszer a taglistát és állíttassa maga elé őket.

Legyen még egyszer tanár. Csináljon velük egy tanár ur, mint hajdan a nebulóival. Vizsgáztassa le őket. Irasson velük dolgozatokat és fogadni merek, Dr. Krenner Miklós, a tanár ur és Spectator a jeles újságíró kivétel nélkül elbuktatná őket.

* * *
Messze kalandoztunk a klubtól, de szorosan össze függ a fenti a klubüggyel. Az erkölcsbiróság működik. Eddig több, mint 200 ajánlási ívet utasítottak el a leghetetlenebb kifogásokkal.

Egyik legjobban menő helyi napilap szerkesztőjét, aki egyébként régi szervezett újságíró, azért nem vették fel, mert részeges és félnek, hogy botrányt csinál a klubban.

Nyíró Józsefnek és Tamásy Áronnak szabad a klubba részegen bejönni s a „székely támad, székely bánja“ elv alapján bicskával egymásnak menni?

A gróf ur barátnője bemehet a klubba, de a barátnő barátnője ellen már kifogást emelnek. A gróf megsértődik, botrányt s a klub bocsánatot kér.

Hát kell ez Önnek, drága jó Elnök ur?

Sokat, nagyon sokat szeretnék most még elmondani, de nagyon kevés helyem van.

Sok fiatal „álhirlapíró“ kérését tolmácsolom akkor, amikor arra kérem, válaszoljon Elnök Ur! Láthatja, én mindvégig higgadt maradtam és azért fordultam Önhöz, mert tudtam, hogy nagyon okos, bölcs tanácsot fogok kapni.

Ez nem magán ügy, Elnök Ur, ez a ma fiataljainak egyik problémája, azoké a fiataloké, akik nem ismerték a békeidők kényelmét, gondtalanságát, jólétét, akik csak azt tudják, hogy háboru volt, nyomor volt és nyomor van, égbekiáltóbb, sikoltóbb, mint valaha.

A kenyérharc frontján egy perc pihenőre hangzott el vezényszó.

A fiatal gárda várja az Ősz Vezér szavát!

Gerő Sándor.

... S szól a mese egy barna kisleányról, aki nem adott igazat Bus Fekete Cászlónak és azt mondta: A PENZ MINDEN...

Egy kis manikűrös leány romantikus szerelme a fodrászszalontól az óvári garniszállóig

Mária csinos kis leány volt. Ne tévessék érdeklődni szülei felől, hiszen az ügyvéd urat sem érdekli a szülei, hanem a bájos kis Mária, aki a köröm kozmetika uttörője, a manikűrös asztal mellett.

Filmekből már megszokhattuk, hogy a happiendes történetek vagy a manikűrasztaltól, vagy az írógép mellől indulnak el s csak a változatosság kedvéért cserélik fel néha a rendezők egyiket a másikkal...

Mária karrierje a manikűrös asztalnál kezdődött. Egy este tulajdonképpen soká készült el az ügyvéd ur keze s Mária úgy érezte, hogy ez a szépen ápoltság remeg az ő kezében.

Erre az ő keze is remegni kezdett.

Együtt remegtek.

És együtt remegnek ma is az óvári kis hotel szobában „tengerpart és alkony“ nélkül...

Mert Mária költői lelkű leány.

S ma ő az ügyvéd ur költői muzsája. Szinte szuggerálja szép szemeivel az ügyvéd urat a költészetre s szegény, fülig szerelmes jogász, minden keresetét Máriára költi...

Mária lebirhatatlanul örül egy egy ruha költeménynek, vagy harisnyakölteménynek s ilyenkor forró éjszakákkal áldoz a költőnek.

Egy bonyodalom azért mégis van ebben a végig derős történetben. Nem is lehet, hogy bonyodalom nélkül, valaki megusson egy szerelmet.

Röviden az történt, hogy az ügyvéd ur menyasszonya rájött a vőlegénye költői ambícióira és megfenyegette:

Ha azonnal el nem hagyod azt a kis tyukot, ide ostromállapot, oda statárium, lelöllek!

Az ügyvéd nem egy ijedős fiu, de látta azokat a villámló szemeket és mindent megigért.

— Soha?

— Soha?

— ? így?

— ???? így!

— Édes!

— Szerelmem!

Mária este már várta az ügyvéd urat a megszokott helyen. Kissé hamarabb ment és befűtetett a szobába. Nehány perc mulva ott volt az ügyvéd is, a menyasszonyával. Ő is, hamarabb akart jönni, arra számítva, hogy mire Mária jönne, ők már el is mennek.

De a Sors, a fene egye meg, szereti a fordulatokat és a gyors csapásokat.

Az első csapás Mária pirosra mázolt képére hullott, a második a vőlegény arcán csattant.

Kár irni tovább.

Most tessék elképzelni, mi lehetett ott. Még jobb is, ha mindenki elképzei.

És még csak az eredményt jegyzem fel:

Az ügyvéd ur szakított a menyasszonyával, Mária szakított az ügyvéddel és a menyasszony összeszakította a szálloda függönyét és ágyneműjét.

A kár jelentéktelen.

(bd.)

A kőkereszt

A kis székely cselédleány bekerül a fővárosba. Minden új neki és elkábul a szédítő forgalomtól. Helyet keres. Dolgozni akar, hiszen azért jött.

És aztán...

Nem mondjuk el előre Huszár Emil regényét.

Ez a nagyszerű fiatal fővárosi újságíró ragyogó tollal irt regénye most jelenik meg a Brassói Lapok

kiadásában „Kőkereszt” címmel. Arról a hírhedt kőkereszt negyedről szól, amely a főváros éjszakai alvilágát jelenti. Társ-szerzője Finta Zoltán, a Brassói Lapok kitűnő munkatársa, aki művészi kézzel öntötte formába Huszár Emil nagyszerű riport-anyagát.

A regény értékes és élvezetes olvasmánya lesz mindenkinek. Ismertetésére legközelebb rátérünk.

Divatos szinpadí írók figyelmébe :

Most elfogunk mondani egy édes kis históriát, szószerint igaz, regény, de a témáját el lehet lopni, mert a szerzője egy abszolúte tehetségtelen, mindenki által szidott, kárhoztatott, jellemtelen valaki... maga az

ÉLET

MILLIÓMOS VÖLEGÉNY, AKIT SZÜLEI VIGASZTALÁLÁSÁRA TALÁLT KI AZ „ELCSÁBITOTT” LEÁNY

Ennél furcsább szerelmi történet ügyében még nem nyomozott a rendőrség.

Igy kezdte referádáját az a rendőrtiszt, aki rendszerint kényes szerelmi ügyek mögött tappangó bűnügyekben nyomoz.

A furcsa szerelmi történet egy mai korkép, erkölcsrajz egy flapperéről. A husz éves, csinos viken-dező és vadevezős leány minden szülői akarat ellenére vidám, ön-álló életet élt. A szülők valaha jómódu, dúsgazdag emberek voltak, akik csak az utóbbi esztendőkhöz kerültek szűkösebb viszonyok közé. Egy tönkrement bank igazgatója az apa, aki feleségével együtt tehetetlenül látta, hogy eladósorba került csinos, szép leányuk az utóbbi időben szinte teljesen kivonta magát a szülői fegyelem és ellenőrzés alól.

Bűnvádi feljelentést akarok tenni — mondotta a volt bankigazgató a rendőrségen — mert családunk szemefényét, gyönyörű, hűszéves lányomat egy dúsgazdag, nagyon csinos, jómegjelenésű fiatalember egészen titok-

zatos körülmények között rabul ejtette, a leányomat elcsalta hazulról, házasságot ígért neki, meg-ejtette s most ezek után eltűnt. Kérem, nyomozzák ki, hogy ki ez a fiatalember, mert házasság-szédelgés miatt bíróság elé akarom állítani.

A titkos völegény

— Régóta tapasztaltuk otthon, hogy csinos leányunk el-elmarad, későn jár haza. Éjszakákon át hosszú leveleket írt. Egy szép napon bejelentette otthon, hogy halálosan szerelmes a világ leg-csinosabb fiatalemberébe, aki nemcsak azért szerencsés, mert fess, fiatal és szép, hanem azért is, mert dúsgazdag szülők gyermeke. Ezután a bevezetés után mindennap valami újat mondott el a leányom titkos imádójáról, aki, mint mondotta, csak azért nem akart jelentkezni, bemutatkozni, mert halálosan szerelmes belé, feleségül akarja venni, de nagyon fél a szülői ellenzéstől, fél attól, hogy milliómos apja ki-zárja vagyonából, ha megtudja,

hogy szegény leánynak udvarol.

— Mi elhittük ezt a történetet — folytatta az apa — és nem tagadjuk, bizonyos reménnyel hallottuk, amint nap-nap után mesélte a leányunk, hogy milyen kitüntető figyelemben részesíti udvarlója, aki biztosan elveszi feleségül, saját palotájába költözteti s nemcsak őt, a leányomat teszi majd boldoggá és jómódúvá, hanem egész családját, tehát bennünket is. Ez a lehetőség kápráztatott el minket és hittünk is a leányunknak, aki a szive felett a vékony aranyláncon egy kis medaillonban őrizte imádójának arcképét, amely valóban rendkívül csinos arcu fiatalembert mutat. Egy nap azonban lesújtó hírrel jelentkezett a leányunk és elmondotta, hogy titkos vőlegénye, aki mindennap autón várta meg őt, elvitte az egyik uccába, egy ütött kopott ház előtt megállítak, ebben a házban, amelynek külsejéről semmi jó le nem ritt, egy pazar lakásba mentek, ez volt a leányom titkos vőlegényének szinte fejedelmien berendezett titkos lakása.

Ennek a pompáját akarta megmutatni a leányomnak. A pazar lakás egyik intim szobájában azonban a hatalmába ejtette a leányomat, aki sirva jelentkezett otthon, hogy a dús-gazdag vőlegény hónapokig tartó udvarlás után mit tett vele.

A ráknézve katasztrófális esemény után keresni kezdtük leányom udvarlóját, hogy felszólíthassuk őt, váltsa be ígérését, de sehol sem találtuk meg. Ezért tesztek bűnvádi feljelentést — mondotta a volt bankigazgató.

A nyomozó rendőrtisztviselők, amint ilyenkor szokás, legelső-

sorban a cserbenhagyott leányt hallgatták ki, aki elismételte a szerelmi történetet, autós vőlegényének titkos találkozóit s a misztikus, pazarul berendezett, gazdag legénylakás „titkait”.

A rendőrség nem tudta megtalálni a házasságzédelgő fiatal embert, végül elkérték a medaillonban őrzött kis arcképet, amely egy szimpatikus fiatal férfit ábrázolt. Nagyon ismerős volt ez az arc a nyomozó rendőrtisztviselők előtt és ezért ismét beszélni kívántak a cserbenhagyott menyasszonnyal. Megmondották neki, hogy minden név, cím, minden adat, amit rejtélyes imádójáról elmondott, alaptalanak, ismeretlennek bizonyult s lehetetlennek tartják, hogy nem tudja megmutatni azt a házat, amelybe szerelmes vőlegénye elcsalta.

A szép, fiatal leány erre sirva vallotta be a következőket:

— Tönkrement szüleim gazdag vőlegényről ábrándoztak, én meg egy szegény tisztviselőbe lettem szerelmes és hogy vele sűrűn együtt lehessenek, kitaláltam a mesét a dús-gazdag fiatalemberről. Így tudtam leplezni nagy szerelmemet, az igazit.

Amikor láttam, hogy szüleim mindent elnéznek abban a reményben, hogy a milliomos fiu fog elvenni, mindennap új történetet találtam ki róla. Láttam, hogy a gazdag házasság reményében nekem minden szabad, mindent elnéznek, gyakori kimaradásaimat, késői hazajöveteleimet is, folytattam a kitalált történetet, hogy boldog estéken együtt lehessenek imádott, de szegény szerelmemmel. S hogy mindezt jól meg is tudjam ját-

szani, mindennap hosszú szerelmes leveleket írtam, de egyuttal én írtam azokat a leveleket is, amelyeket az állítólagos, gazdag, vőlegény írt hozzám, amelyben sűrűn ígért házasságot. Az a fiatalember, akinek arcképét a medalionban őriztem, egy fiatal moziszinész fényképe, amelyet egy képeslapból vágtam ki, hogy a szüleimnek ezt mutogathassam.

Sirva folytatta a fiatal leány: — Közben édesanyám mindent megtudott éjszakai életemről. Kénytelen voltam a vőlegényem eltűnését is bejelenteni otthon s mindazt amit apám feljelentésé-

ben elmondott. Ne keressék a gazdag imádót. De könyörgöm el ne mondják szüleimnek, akik egy gazdag házasságról álmodoztak, hogy a gazdag csábító egy kis tisztviselő csupán.

Két okból kellett beszüntetni ebben az ügyben a nyomozást mert a házasságszédelgő ifjú milliomos nem is létezik s mert a furcsa szerelmi történet kitalálója, a volt bankigazgató leánya most már bemutatta a szegény vőlegényt szüleinek, akik fanyar vigasszal vették tudomásul, hogy van vőlegény, de nincsen gazdag partie.

Az ujságírószervezet bocsánatot kért egy „álhirlapírótól“

Mindenki álhirlapíró, aki nem tagja a Szervezetnek. Szögyéni Kiss Endre, az Erdélyi Futár szerkesztője is annak számít a szervezet szemében. Mégis, most egy sajtóharc fináléjaképpen a szervezet kénytelen volt fejet hajtani Szögyéni előtt s a mellékelt nyilatkozatban kér bocsánatot tőle. Jellemző és azt bizonyítja, hogy mindegyiknek van félteni valója és mindegyik inkább testületileg bocsánatot kér, mert fél, nehogy Szögyéni tollára kerüljön.

Íme a nyilatkozatok alázatos, meghunyászkodott hangon megírva:

I.

Nagyságos

Szögyéni Kiss Endre urnak,
az Erdélyi Futár szerkesztőjének
CLUJ.

Alólirott Halász Fischer József az 1932 év őszén egy feljelentést intéztem az Ujságírószervezethez, amelyben Önt helytelen információk folytán alaptalanul megvádoltam. Miután kiderült, hogy Ön velem szemben ellenséges lépéseket nem tett, ezennel a leg

teljesebb elégtételt adom meg Szerkesztő urnak azzal, hogy mély sajnálkozásomat fejezem ki Önnek azért, hogy az Ujságírószervezetnél panasszal éltem Ön ellen.

E nyilatkozatomat az Erdélyi és Bánáti Ujságírószervezet Élnökségéhez is benyújtottam, amelynél szintén sajnálkozásomat fejeztem ki elhamarkodott feljelentésemért.

Cluj, 1933 november 1 én.

Halász Fischer József.

II.

Alólirott Szógyéni Kiss Endre a fenti nyilatkozat alapján magam részéről is sajnálkozásomat fejezem ki a lefolyt hírlapi kampány miatt.

Szógyéni Kiss Endre.

III.

Szógyéni Kiss Endre urnak,
az Erdélyi Futár szerkesztőjének

CLUJ

Halász Fischer József szervezeti tagunk a múlt év őszén egy feljelentést adott be Ön ellen szervezetünkhöz, melyben azzal vádolta meg, hogy Ön ellenséges lépéseket tett ő ellene. Miután az ügy tüzetes megvizsgálása után kiderült, hogy Önt Halász József ellen nem vezette sem ártani-akadás, sem rosszindulat, ezért Halász József feljelentéseért mély sajnálkozását fejezte ki Szer-

kesztő urral szemben.

Az Erdélyi és Bánáti Ujság-írószervezet kolozsvári csoportjának elnöksége örömmel veszi tudomásul, hogy ezen, bíróság előtt levő ügy békés uton intéztetett el. Miután pedig az Ujságírószervezet csak félrítérés folytán foglalkozott e kérdéssel és ezen ominózus ügy fejleményeiből kifolyólag nyilatkozatot is adott ki, e nyilatkozatot méltóztassék tárgyalannak tekinteni s Halász levelét — ami őszinte sajnálkozásunk kifejezése mellett — elégtételtként elfogadni.

Cluj, 1933 december 1.

Kiváló tisztelettel:

az Erdélyi és Bánáti Kisebbségi
Ujságírószervezet nevében:

Jándor Ferenc sk., főtávkár.

Dr. Ligeti Ernő sk., ügyv. elnök.

Szász Endre sk., csoport elnök.

Kohn, aki fűszerkereskedő nagyban, új utazót vesz fel és mielőtt első útjára indulna, instrukciókkal látja el:

— Nézze, barátom, — mondja neki — ha maga bemegegy egy vidéki grájzleroshoz árut kínálni, akkor figyelje meg, hogy az illető hogyan öltözködik.

— Igenis, kérem.

— És pedig, ha azon az emberen tiszta ing, kemény gallér és vasalt nadrág van, akkor nem hitelképes, mert az több gondot fordít magára, mint az üzletére.

— Igenis, kérem.

— Ellenben a hitelképes vidéki grájzleros az visel három hétig egy inget, nem hord gallért és papucsban jár.

Az utazó pár nap mulva beküld egy új kundschafttól rendelést a következő megjegyzéssel:

— A most akvirált Goldfinger szatócs egy prima primissima ember. Négy hétig hord egy inget, a gallért még hírből sem ismeri, a papucsa csupa rongy, a cidáklija fekete, mint a föld és állandóan kilóg a gatyamadzagja.

— Kérlek, ez az év egészen jól indul. Eddig háromszor volt nálam a végrehajtó.

— Ez neked egy jó indulás?

— Hát persze. Tavaly ilyenkor már négyszer volt.

„Nem tudja kérem, hol lakik Egyed Pista?” ...

— kezdi ismeretségekötését egy cluji énekes

Cluj. Amint egyik barátommal sétálok a korzó hullámozó áradatában, barátom hirtelen félbeszakítja beszédét és figyelmeztetőleg oldalba lök:

— Nézd csak ezt az ipsét, homokfutó!...

— Honnan tudod olyan biztosan? — kérdeztem érdeklődve.

— Elmesélem neked... Az elmondottakból aztán láthatod, hogy milyen ravasz trükkkel kötnek „ezek” az emberek ismeretséget. Természetesen kizárólag fiatalemberekkel...

A lányok tanulhatnak tőlük — ismeretségekötést...

— Egyik este magányosan sétáltam az uccán. Elgondolkozva mentem, amikor egy férfi lépett hozzám:

— „Nem tudja kérem, hol lakik Egyed Pista?” — kérdezte.

Veszélytelen, csendes örültnek néztem és a kérdésre kérdéssel válaszoltam:

— Hát ön kérem nem tudja, hol lakik Dágványosi Pali?

— Honnan tudjam? — jött a felelet kérdő alakban.

— Hát akkor én honnan tudjam a maga Egyed Pistájának a lakását? — kérdeztem dühösen.

— Bocsánat, ne haragudjon... Csupán azért kérdeztem, mert ő is egy önhöz hasonló zsánerű fiatalember!...

— Nagyon sajnálom! — mondtam, de ne vegye rossz néven, hogy nem anyakönyv szerepet tölt be a fejem.

— Oh, ezer bocsánat, de azt hittem ismeri!... Külön bocsánatot kérek azért is, mert így fentartottam... Engedje meg, hogy kártérítésképpen meginvitáljam egy pohár sörre, esetleg egy cukrászdában... Különben legjobb lenne, ha eljönne hozzám... Van otthon borom, konyakom, egy kis süteményem, csokoládém...

— No, de kérem! — szoltam közbe — hisz nem is ismerjük egymást!...

Erre ő udvarias hangon tudomásomra hozta, hogy Mureșan-nak hívják és a Minorita templom énekesese...

Invitálásának határozottan ellentmondtam. Mureșan ur azonban nem tágitott mellőlem és lázasan mondta, hogy gyönyörű lakását föltétlenül meg kell nézzem... Látogatásomhoz annyira ragaszkodott, hogy szabadságom érdekében kénytelen voltam „tettleg” tudtára adni, hogy nem vagyok kíváncsi a — lakására...

Mire barátom ezeket elmesélte, megkerültük a Főteret. Egyeztetve csak megpillantottuk Mureșan urat a járda szélén, amint egy fiatalembert szólított meg:

— „Nem tudja kérem, hol lakik Egyed Pista?...”

R. T.

Ujabb tanuk beidézése miatt február 5-ére halasztották Bonyhay Sándor gyermektar- tási perének tárgyalását

A napokban egy „jóakaróm“ szólított meg az uccán:

— Kedves uram, ígérje meg, hogy nem ír többet az öreg Bonyhay mesterről... Mire való ez az egész?... Elvégre kérem az „dicsőség“, hogy ilyen előrehaladott korban még... Különben pedig az öreg is husból és vérből van, aki körül nem igen tolonganak a miss Európák...

— Engedelmet kérek jó uram, a miss Európák és a 16 éves cseléd lányok között még van egy jó pár állomás... Különben ez guszthus dolga... A lényeg pedig az — amit Király Rózsi 16 éves cseléd lány 21.452—933 számú Stenescu járásbírónál levő akta szerint is kijelentett — hogy az öreg Bonyhay mesternek évek óta viszonya volt a lánnyal, amelynek következtében az elmúlt év október 28-án egy egészséges fia született a kis Király Rózsának. A cseléd lány „Tiborkáról“ jelentést küldött Bonyhaynak, akitől havi 2500 lej gyermektartási díjat kért. A multimilliomos hentesmester megtagadta az apai elismerést, valamint a tartásdíj fizetését is. Ugyanezt tette a január 17-i tárgyaláson dr. Hatieganu Jenő, Bonyhay védője is, kijelentve, hogy az öregnek sosem volt viszonya a cseléd lánnyal.

Király Rózsi védője, hogy ennek ellenkezőjét bizonyítsa, tanukat jelentett be, amiért a tárgyalást február 5-ére napolták el.

— De kérem ez az eset még nincs is bizonyítva, hogy a cseléd lány gyermekének az öreg Bonyhai az apja...

— Nincs. Különben is egy ilyen fiatal lány nem merne perelni, ha nem volna biztos tudatában az igazának...

— Higyje el barátom, az egész ügy nem is olyan érdekes!...

— Na, de elég volt a prózából. A multkor verset ígértem hadd szöljön a lant:

Király Rózsi de megjárta

vasárnap délután,

Miért futkosott annyit az

öreg Bonyhay után...

Ebből támadt, bírák előtt

most a sulyos vita,

Bonyhay Sándor hentesmestert

elcsábította Rózsika.

— Tudtam, hogy ez fog kisülni. A kis Rózsika annyit nézte az öreg Bonyhay bácsit, hogy megfogantatott...

— Persze, az öreg rá sem nézett.

— Nézett, nézett, de nem látott.

— Miért?

— Mert sötét volt...

(R. T.)

Hallotta kérem, hogy Janovics Jenő eladta a villáját és elköltözik a városból. Ebből az aprópóból újból előtérbe került a debreceni színház ügye s a pesti színházberkekben erősen beszélük, hogy az idei szezonban már Janovics lesz a szegedi színház igazgatója...

Bár úgy lenne...

... hallotta kérem, hogy történt a gróf ur afférja az Ujságíró Klubbal? Szilveszter estére a gróf ur asztalt foglaltatott telefonon és bejelentette, hogy két hölgy társaságában érkezik. A titkárság kíméletlenül a hölgyek kiléte felől érdeklődött, mire a gróf ur megjegyezte, hogy az egyik hölgy a tánc-tanárnő, a másik annak a barátnője.

— A tánc-tanárnő ellen semmi kifogásunk gróf ur, de a barátnőjét ne tessék elhozni — hallatszott a telefonból.

A gróf szörnyen megsértődött. Ha ő elmegy azzal a nővel, a gróf ur e ül vele az asztalhoz, akkor a klubnak sem lehet kifogása ellene.

És nem ment el.

Követelte, hogy adjon a klub elégtételt.

Összeültek tanácskozni.

És a vezetőség elküldte a titkárokat, hogy kérjenek bocsánatot a gróftól.

A gróf kegyesen megbocsájtott — de a klubba nem megy.

... hallotta kérem, hogy a Kishitelbank ügyésze Dr. Fenichel Mór vissza vonul.

Oh, miért ily későn..?

... hallotta kérem, hogy Kőmives Nagy Lajos már nincs a Brassói Lapoknál. Ellustálkodta a munkaidőt s egy hónap alatt levizsgázott. Így van ez, kérem, az ember az évtizedes munkanélkülisége alatt hozzászokik a helytelenséghez s direkt rosszszul esik neki, ha a megélhetésért neki kell dolgozni. Amikor más szavalhat helyette...

... hallotta kérem, hogy az egyik napilap szerkesztője állandó segélyt kap az Ujságíró Klubból?

Nem szégyenli magát a kiadó ur?

**Okvetlen olvassa a jövőheti
Pletykarotációs rovatunkat!**

5 BOMBAVICC

1

A jó öreg konflis megint megjelent a pesti utcasarkon.

Egy ur odamegy a konfliskocsishoz és azt mondja:

— Na öregem, elmehetünk Budára?

A kocsis megsodorja a bajuszát és azt mondja:

— Hát instálom, mink ketten elmehetünk, de ki vigyáz addig a lóra?

2

Ferenc József egyszer valahogy kitevett a Burg folyosójára, ahol egy ismeretlen ember állt az egyik ablaknál.

— Maga kicsoda? kérdezte a császár.

— Én, — mondta a pasas — a vici vicije vagyok.

Ferenc József belenyult a mellényzsebébe, kivett egy aranyat és így szólt:

— Na itt van, jó ember, vegyen maga is magának egy vicit.

3

Moricka odamegy a mamájához és azt mondja:

— Mama kérem, add ide nekem a kalapácsot.

— Minek az neked? — kérdi az anya.

— Be akarok verni a falba egy szöveget.

— Azt nem engedem, mert könnyen ráüthetsz vele az ujadra.

— Az velem nem fordulhat elő.

— Miért?

— Mert a szöveget a Samukának kell majd tartani,

4

Moricka beállit egy fűszerüzletbe és azt mondja:

— Kérek 7 kg. cukrot á 82 fillér, 13 kg. lisztet á 34 fillér, 5 kg. sajtot á 2.20 és 6 borsot á 9.50, mennyi az összesen?

A segéd összeszámolja:

— Ennyi és ennyi. Hazaküldjem?

Nem kell. Csak tudni akarom, mert ezt kaptam ma szám-tani feladatnak.

5

Egy városszerte ismert szélhámos elment a csodarabbihoz és megkérte, hogy adja rá áldását.

— Hogy adhatnám én rád az áldásomat — mondta a rabbi — amikor mindenki tudja, hogy te egy nagy szélhámos vagy.

— Talán mégis rám adhatod az áldásodat, — szólt a szélhámos és egy nagyobb pénzösszeget tett le az asztalra.

— Na, majd megpróbálom, — határozta el magát a rabbi és rátéve kezét a tolvaj fejére, így szólt:

— Ha a jó Isten valakit arra ítelt, hogy kárt szenvedjen, te legyél a jó Isten eszköze hozzá.

Szerkesztői üzenetek

„Öregasszony könnye.“ Együtt érzünk Önnel. Vigyázzon a lányára. Milyen kár, hogy úgy fáj Önnek az élet... Higgye el: sirni mi is tudunk...

Névtelen frakció. Levelét már csak azért sem hozhatjuk nyilvánosságra, mert az illető urat jól ismerjük s ő büszke harcos multjára. Nem tagadja le a mozgalmat, nem a börtönt, s hogy most jó pozícióban van, annak volt elvtársai is nagy hasznát veszik. Jobban tenné azért, ha nem denunciálna, mert aljas és csunya dolog, valaki harcos multját „erkölcstelenségnek“ beállítani.

B. H. Páncsos / levelét az Ujságíró Klubbról vettük. Egyes részeket utólagos engedelmevel, szerkesztőnk felhasználta, mai cikkében. Egyébként fogadja köszönetünket hasznos és értékes információiért, hangsúlyozzuk, hogy meggyőződöttünk állításainak valódiságáról.

H. H. H. Verset kivételes esetekben közlünk. Ha nagyon tesszik nekünk. Ezek nem tetszenek.

Olvasó. Hogy mi oka volt az Esti lapnak ledorongolni a szimpatikus és valójában tehetséges Nemes Ferencet, nem tudhatjuk. De hisszük, hogy nem Végh Jóska írta a cikket, mert ő a legaranyosabb cluji ujságíró, akinél nem létezik jobb kolléga. Higgye el, ez a támadás nem is Nemes Ferenc ellen irányult, hanem a Brassói Lapoknak szólt, amely

tudvalevő lehangoló konkurrens az Ellenzéknek.

R. G. Oradea. Miért nem válaszolnak levelünkre? Talán hargasztanak? Bukaresti címünket megtalálhatják a lapon. Sok csók.

V. Oradea. Urak, urak, a lev. lapon jelzett előfizetés hol késik az éji homályban...? Ejnye, ejnye!

Előfizető. A „Riport“ januári száma az augusztusi után megjelent. Ingen árulják, mert nincs ár rajta. Egyébként az egész lap kitűnő. Csak a szerkesztő cikke rossz. Ugy látszik az autózvezetés közben elfelejtett írni. Sok mérleget!

A-y. A tehetséget hiába akarja pénzért megszerezni. Csak elűszik a pénz s megint marad a nagy, üresen kongó fejével.

ERDÉLYI BOMBA

Szatirikus heti riport revülap

Felelős szerkesztő és kiadó:

BALOGH JÓZSEF

Megjelenik minden szombaton

Minden cikkért írója felel

Kéziratokat nem adunk vissza

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Cluj, Str. Regina Maria 12.

Telefon 11-45

Nyomta a LYCEUM nyomda Cluj,
Str. Reg. Maria 12. Telefon 11-45.

